

[Socialministeren]

ikke så meget at diskutere alle disse forskellige satser, men at diskutere, hvordan vi får de borgere, der bliver afhængige af bistandshjælp, ud af systemet så hurtigt som muligt.

Det er deprimerende, og det er i virkeligheden også nedværdigende for debatten efter min mening, at man hele tiden søger at give indtryk af, at med § 37, stk. 4-støtten er der skabt nogle vilkår, som er fuldstændig uacceptable. Der er hermed i virkeligheden skabt en baggrund for, at socialforvaltningerne har en forpligtelse til at være mere aktive.

Hr. Agerschou siger, at jeg kan tage ud til Kirkens Korshær og høre, hvad der er af problemer omkring § 37, stk. 4. Jeg takker for det første for rådet og skal dernæst sige, at det har jeg faktisk været. Der har jeg også fået bekræftet, at det jo ikke er § 37, stk. 4, der er problemet. Problemet er, når man taler om et voksende antal mennesker, som søger Kirkens Korshær, at man nu i hele kriseperioden siden midten af 1970'erne har været under forsørgelse af en eller anden art, at man ikke har fået den støtte i form af vejledning og rådgivning, som man skulle have, at man ikke har fået det tilbud om uddannelse, som måske kunne bringe de pågældende ud af den situation, de befinder sig i. Det er jo sandheden. Det er ikke et spørgsmål om § 37, stk. 4.

Det er klart, at vi under denne debat igen måtte få spørgsmålet om fattigdomsbegrebet ind i billedet. Jeg har konstateret et nyt tal i debatten fra hr. Taanquists side. Jeg fangede det i farten: 3.454 kr. for en enlig forsørger. Det var det maksimale, man kunne komme op på. Det er jo farligt med alle disse tal, for det er bl.a. afhængigt af, hvilke prisniveauer vi opererer ud fra, når vi skal kontrollere så nøjagtige tal som 3.454 kr. Jeg vil godt sige til hr. Taanquist, at det, som socialdemokratiet glemmer i denne debat – det gjorde man også i diskussionen med statsministeren i folketingets spørgetid i dag – når man bruger eksemplet med den enlige forsørger med børn, er, at der er tale om andre ydelser end kontanthjælp efter bistandsloven. Børnetilskuddet får man naturligvis, fordi der er udgifter ved at have børn. Når man skal vurdere, som man fra visse sider gør så interesseret: hvad får man egentlig som enlig forsørger med to børn eksempelvis, ja, så får man samlet fra det offentlige 4.400 kr. om måneden, når dette forslag er gennemført.

Så spørger jeg: – og jeg kan godt selv give svaret: er der ikke mange mennesker, som er i arbejde, som ikke har mulighed for at have dette beløb tilovers til daglige fornødenheder, tøj osv.? For det er jo det, det drejer sig om. Vi er ude over udgifterne til husleje, til varme, til lys, til gas, til daginstitutionsbetaling, til skattevæsenet. Alle disse udgifter er vi ude over. Der er mange mennesker i dette samfund, som ikke er på bistandshjælp, der har mindre – og i hvert fald ikke mere – end dette beløb til rådighed.

Hr. Agerschou spurgte, om jeg ville iværksætte en undersøgelse af, hvordan boligtillægget var blevet anvendt i kommunerne. Hertil kan jeg for det første sige, at vi har foretaget en stikprøveundersøgelse, og stikprøveundersøgelsens resultat er en af baggrundene for det forslag, der nu ligger til behandling i folketinget. Derefter siger hr. Agerschou, at hvis han ikke får de tilstrækkelige svar på disse ting, må han selv gå ud og spørge socialforvaltningerne, og det er selvfølgelig vældig forvirrende. Dertil vil jeg godt sige til hr. Agerschou – det skulle jeg også hilse og sige fra de kommunale socialforvaltninger – at det er forvirrende, at hr. Agerschou og andre enkeltpolitikere bruger så megen tid på at analysere problemerne i socialforvaltningerne. Som om det kunne løse den situation, man stod i dér! Man har fået et svar på de spørgsmål, der er stillet om disse ting, og alle disse separatundersøgelser bidrager kun til at forvirre begreberne. De gør det i hvert fald vanskeligt for socialforvaltningerne at få den tilstrækkelige tid til at løse den opgave, som er den væsentlige i denne sammenhæng.

Jeg vil godt til slut komme ind på, hvor mange der er på § 37, stk. 4-hjælp. Hr. Agerschou gav udtryk for, at i virkeligheden var det lige meget, hvor mange der var. Det har nu ikke præget hr. Agerschous indlæg tidligere, men hvis vi nu forfølger den tankegang, at det er lige meget, hvor mange der var, så undrer det mig, at hr. Agerschou og SF ikke på et tidligere tidspunkt har stillet forslag om, at § 43 skulle fjernes, for før vi lavede disse ændringer, var der 10.000 mennesker, som fik hjælp efter § 43 på varig hjælp-satsen. Det har eksisteret siden 1976. Jeg har sagt det flere gange fra denne talerstol. Det er ikke en ny sats, der er indført, men der er naturligvis tale om, at en større gruppe – det